

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΟΝ
 Διά μηνός τρεῖς Δρ. 3.
 Διά μηνός ἑξ 6.
 ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ.
 Διά μηνός τρεῖς Δρ. 4.
 Διά μηνός ἑξ 7.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Π. κτλ.
 καὶ ἐκδίδεται ἐνθὺν αὐτοῦ.
 Τιμὴ καταχώρησός ἀγγελιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγνώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΗΠΟΣ).

Ἀθήναι τὴν 21 Μαρτίου 1853.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλους καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαυῇ. Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλλησκή. Προξένους καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότητος. Πᾶσα δασολογία ἐνεργεῖται διὰ τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγγιλοπούλου Τοπογράφου Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος κατὰ Σάββατον.

Περὶ ἐδωδῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Αἱ μόναι πηγαὶ τὰς ὁποίας ἔχομεν πρὸς περιγραφὴν τῆς ἐδωδῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τῆς κλασικῆς ἐποχῆς τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης, περιορίζονται εἰς μόναν σχεδὸν τὰς τυχαίας περὶ ταύτης ἀναφορὰς τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν κωμικῶν ποιητῶν. Ὁ Ἀθηναῖος ἀναφέρει διαφόρους ἀρχαίους συγγραφεῖς δειπνολόγους, ἀλλὰ ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν σώζονται μόνον τὰ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ τουτῷ εὐρισκόμενα ἀποσπάσματα. Οἱ δειπνοσοφισταὶ αὐτοῦ εἶναι ὄντως ἀέκωντος θησαυρὸς γνώσεων τοιοῦτων, πλὴν αὐταὶ εἶναι κακῶς διαταγμέναι καὶ δὲν ἐξάγονται ἐντεῦθεν αἱ τῶν διαφόρων ἐποχῶν συνήθειαι διακεκριμένως. Τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου περιέχουσι πραγματικὴν εἰκόνα τῶν ἀρχαίων τρόπων τοῦ τρώγειν, ἀξίαν καθ' ὅλα τῆς προσοχῆς τῶν ἀρχαιολόγων. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα διατελοῦσιν ἄσχετα πρὸς ἄλλας συγγραφάς, ἐκθέτομεν πρῶτον ὅσα δυνάμεθα ἐξ αὐτῶν νὰ πορισθῶμεν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Τὰ ὀμηρικὰ δειπνα δὲν ὁμοιάζον πάντως τοῖς τῶν μεταγενεστέρων χρόνων, καὶ ἤθελεν εἶναι μάταιος κόπος πᾶσα ἀπόπειρα τοῦ νὰ προσομοιωθῶσι ταῦτα ἐκείνοις.

Ὁ περὶ τούτων ἰδίως γράψας Ἀθηναῖος θαυμάζει τὴν ἀπλότητα τῶν ὀμηρικῶν δειπνῶν, ἐν οἷς καὶ βασιλεῖς καὶ ἰδιῶται μετελαμβάνον ἐκ τῶν αὐτῶν ἐδεσμάτων. Ἡάντες καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνακτες, παρεσκεύαζον τὴν τροφήν αὐτῶν ἰδίαις χερσὶ (Ἰλ. 1. 206—218. παραβλ. Γέν. ΚΖ. 31 καὶ Ὀδύσ. Ο. 322).

Τρεῖς ὀνομασίαι σιτήσεως ἀναφέρονται εἰς τὰ ὀμηρικὰ ἔπι—ἀριστον, δειπνον, δόρπον. Καὶ ἀριστον μὲν ἔλεγον ὁμολογουμένως τὴν πρωτὴν τροφήν (ἄμ. Ἡοῖ. Ὀδύσ. Π. 170), δόρπον δὲ τὴν ἑσπερινήν· δειπνον δ' ἐκάλουον ἀμφοτέρω, ἄνευ διακρίσεως χρόνου (Ὀδύσ. Ρ. 170. Ἰλ. Β. 138). Ἐκ πολλῶν χωρίων τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας ἐξάγεται ὅτι εὐωχοῦντο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους καθήμενοι, ἐνιπτον δὲ πρὶν τὰς χεῖρας. Τὰ συνήθη ἐδέσματα ἦσαν κρέα βότεια, προβάτεια, αἰγεία καὶ ὄνια, ἅπερ ἐτρώγοντο ὡσεπιτοπολὺ ὀπτά· ἐγένετο δὲ καὶ χρῆσις ἐφθῶν (βραστῶν), ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐξῆς ὀμηρικῶν στίχων (Ἰλ. Φ. 363).

Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,

Κνίσση μελδόμενος ἀπαλλοτροφέος σιάλοιο.

Παρετίθεντο ἔτι εἰς τὰ ὀμηρικὰ δειπνα τυροί, ἄλφιτα καὶ καρποὶ ἐπιτότε· ἀναφέρεται δὲ καὶ σίτινος ἄρτος εἰς κνήν ἐν τῇ τραπέζῃ φερόμενος (Ἰλ. Ι. 217.) καὶ ἄλας, (ἄλας, ὃν θεῖον ἀποκαλεῖ ὁ Ὀμηρος) ὅπερ ἦν ἐκπαλαὶ φιλοξενείας σημεῖον. Ὁ Πλάτων λέγει αὐτὸ ἐν τῷ Τιμαίῳ θεοφιλέ· ἦν δὲ καὶ παροιμία α ἄλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν». Ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἀναφέρεται ἡ μὴ γνώσις τῆς χρήσεως αὐτοῦ ὡς σημεῖον ἀπαιδευτῶν (Ὀδ. Α. 122).

Ἐνωπιον ἐκάστου τῶν δαιτυμόνων ἐτίθετο ἰδίᾳ τράπεζα, ὁ κράτιστος δ' αὐτῶν ἐλάμβανε τὴν προεδρίαν, (ἔδρην. Ἰλ. Θ. 162).

Εἰς τὰς τραπέζας τῶν ἡρώων ἦτον ἐν χρήσει καὶ οἶνος πολλῶν εἰδῶν, ἐτιμᾶτο δὲ πολὺ ὁ παλαιός. Ὁ Νέστωρ εἶχεν οἶνον ἑνδεκα ἐτῶν (Ὀδ. Γ. 391). Ὁ Ὀμηρος ἐξαίρει ὑπὲρ τοὺς ἄλλους οἶνους τὸν Μαρώνειον, (ἀπὸ τίνος ἦρωος ὁμωνύμου τὸ ὄνομα λαβόντα), λέγων αὐτὸν ἠδύν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὔτινος ἐν δέπας μέτροις εἴκοσι ἀνεκεράννυτο ὕδατος. Τοῦ οἶνου τούτου ποιεῖ μνείαν καὶ ὁ Πλίνιος, λέγων, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ διατελεῖ ἐν πολλῇ τιμῇ (Φ. Ι. 10. 4). ἐπαινεῖται ἔτι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ ὁ Πράμνιος, ὅστις λέγει ὁ ἀνωτέρω συγγραφεὺς ὅτι ἐγένετο ἐν Σμύρνῃ, ἐγγυὲς τοῦ εἰδωλείου τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν.

Παρατηρητέον δὲ ὅτι συνήθιζον νὰ συγκερνώσι ἐν τῷ κρατῆρι τὸν οἶνον ὕδατι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον (ἔθεν καὶ τὸ ὄνομα Κρατήρ) ἀφ' οὗ

ἤρουντο εἰς τὰ ποτήρια. Καθεζομένων τοῦ Νέστορος μετὰ τοῦ Μάχωνος παρέθεσαν ἐμπροσθεν αὐτῶν « τράπεζαν καλήν, κυανόπεζαν, εὖζοον, ἡ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη, γυνὴ θεοειδής· ἐπέθεσε δὲ ἐπ' αὐτῆς χάλκεον κάπεον, ἐπὶ δὲ κρόμμυον ποτῶ ὄψον, ἠδὲ μέλι χλωρόν κ.τ.λ. Ἐπειτα μίξασα πρᾶμνιον οἶνον με ὕδωρ, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς νὰ πίωσι κ.τ.λ. (Ἰδ. Ἰλ. 623—643). Πρὸς αὐτὸν οἱ δαιτυμόνες προσεκαλοῦντο εἰς τὸ πίνειν ἀλλήλους, τῇ δεξιᾷ χειρὶ τὸ δέπας (ποτήριον) πρότεινοντες. Οὕτως παρ' Ὀμήρω, (Ἰλ. Δ. 4) οἱ θεοὶ δειδέχατ' ἀλλήλοισ· καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς προπίνων τῷ Ἀχιλλεῖ λέγει, Χαῖρ', Ἀχιλλεῦ, (Ἰλ. Ι. 224).

Ἡ μεταξὺ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τοῦ σοῦδοῦ περιέργως σκηνῇ (Ὀδ. Ξ. 420) παρέχει ὑμῖν παράδειγμα τῶν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἄπλοις καὶ εὐτελεσί συνηθειῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν συντόμῳ περὶ τῶν δειπνῶν τῶν ὀμηρικῶν χρόνων, περὶ ὧν ἴδε καὶ Ὀμηρ. Ἀρχαίῳ. (Μεταφρ. Εὐγ. Βουλγ. Βιβλ. Γ. κεφ. Α—Β.)

Οἱ Ἕλληνες δὲ τῶν νεωτέρων χρόνων ἐτρώγον συνήθως, τρεῖς τῆς ἡμέρας, ἀκράτισμα, ἀριστον καὶ δειπνον.

Καὶ τὸ μὲν ἀκράτισμα ἐγένετο τὸ πρωὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἔγερσιν (ἐξ εὐνῆς, ἔωθεν Ἀριστοφ. ὄρν. 1286). συνίστατο δὲ τοῦτο ἐξ ἄρτου βεβρεγμένου εἰς ἄκρατον οἶνον, ὅθεν καὶ ἡ ὀνομασία ἀκράτισμα. Μετὰ τὸ ἀκράτισμα ἠκολούθει τὸ ἀριστον, τούτου δὲ ὁ χρόνος δὲν μᾶς εἶναι γνωστός. Ὁ Σουΐδας (ἐν λ δειπνον) λέγει ὅτι ἐγένετο τὴν τρίτην ὥραν, τουτέστι τὴν 9 π. μ. καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ἡ πληροφορία αὕτη δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὰς ἄλλας τῶν ἀρχαίων περὶ τούτου μαρτυρίας. Ἐκ πολλῶν παραδειγμάτων εἰκάζομεν, ὅτι τὸ ἀριστον ἐγένετο περὶ μεσημβρίαν, καὶ ἦτον ἀνάλογον τοῦ παρὰ Ῥωμαίους Prandium, ὡς ὁ Πλούταρχος βεβαιεῖ. (Συμποσ. Η. 6. § 5). Ἐκτός δὲ τούτου ὁ καιρὸς τῆς πληθούσης ἀγορᾶς, ὅτε ἠγοράζοντο τὰ διὰ τὸ ἀριστον ὄψα, ἦτον ἀπὸ τῆς 9 ὥρας μέχρι μεσημβρίας. Τοῦτο δὲ συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἀναφερόμενον· εἰσάγει οὗτος τὸν Φιλοκλέωνα περιγράφοντα τὴν ἡδονὴν τοῦ ἀρίστου μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δικαστηρίου ἐπιστροφήν. Τὰ δικαστήρια δὲ μόλις ἴσως μετὰ τὰς ἑννέα διελύοντο. Ὁ δὲ Τιμαίος λέγει ὅτι δειλὴ πρωτὰ ἦτον ἡ πρὸ τοῦ ἀρίστου ὥρα· καθὼς δὲ θέλομεν ἀλλαγῆ ἀποδείξει, αὕτη ἀπειτέλει μέρος τῶν μετὰ μέσσην ἡμέραν χρονικῶν διακρίσεων τῆς ἡμέρας. Τὸ ἀριστον συνέκειτο ἐξ ἀπλῶν ἐδεσμάτων· ἦτον εἶδος πραγμαύματος. Ὁ Ἰσχυόμαχος περιγράφων τὴν δίκαιον αὐτοῦ εἰς τὸν Σωκράτην λέγει « Ἀριστῶ ὅσα μῆτε κενός, μῆτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν.

Ἡ κυριώτερα ἐδωδῆ τῶν ἀρχαίων ἦτον τὸ δειπνον· ἐγένετο δὲ τοῦτο ὄψε τῆς ἡμέρας, καὶ πολλάκις μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, (Λυσ. κ. Ἐρατοσθ. σελ. 26). Ὁ Ἀριστοφάνης (Ἐκκλ. 652) λέγει

Σοὶ δὲ μελήσει — ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον λιπαρὸν χωρεῖν ἐπὶ δειπνον.

Περὶ δὲ τῆς ὥρας τῆς δηλουμένης διὰ τῆς ῥήσεως «δεκάπουν στοιχεῖον», θέλομεν διαλάβει ἐν τῷ περὶ ὠρολογίων τῶν ἀρχαίων προσεχῶς δημοσιευθησομένῳ ἄρθρῳ.

Οἱ Ἀθηναῖοι, κοινωνικοὶ ὄντες, ἠγάπων νὰ δειπνώσι μετὰ φίλων. Ἐγένοντο πολλάκις συμπόσια καὶ ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν καὶ ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων, ὅτε προστέferοντο τοῖς θεοῖς ἦτοι ἰδίᾳ, ἢ δημοσίᾳ θυσίαι, καὶ ἐτι τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ μέλους τίνος τῆς Οἰκογενείας, ἢ ἀνδρῶν ἐπὶ ἀρεταῖς διαπρεψάντων, ζώντων ἢ τεθνεώτων. Ὁ Πλούταρχος (Συμ. Η. Ι. § 1) ὁμιλεῖ περὶ συμποσίου γενομένου ἐν τοῖς γενεθλίοις τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος.

Νεαγία, θέλοτες νὰ συνδειπνώσι, συνεισέφερον ἕκαστος πρόσχητά τινα

ήρώων, και ένδύων άνδρών ή γυναικῶν. Ούτω π. χ. Στησίχορος έκκαλετο ό βόλος ό συγκείμενος έκ δύο μονάδων και δύο τριάδων, συμ- ποσούμενος δέ εις 8. Και τούτον δέ, ως και τόν τής Αφροδίτης, άπαξ μόνον ήδύνατο νά λάβη έκαστος τῶν συμπικτιόρων. Ὡνομάζετο δέ πλειστοβολίνδα ή παιδιά, όταν σκοπόν είχε τούς κατ' αριθμόν άνω- τάτους βόλους (Πολυδ. Ζ. 206. Θ. 95. 110 117). Πρίν ήίψη τούς άστραγάλους ό παίζων, έπεκαλείτο πολλάκις θεόν τινά ή τήν έρω- μένην του. Οί τοιοῦτοι δέ έπισσημασμένοι άστράγαλοι έχρησίμευον, κατά τόν έκτεθέντα τρόπον ήπιτόμενοι, και εις τήν μαντικήν.

—000—

Αιγινητών έορτή.

Έν Αίγινή τῶ πάλαι έτελείτο έορτή εις τιμήν του Ποσειδῶνος επί δεκαεξ' συνεχείς ήμέρας, κατά τās όποιās πᾶσα οικογένεια έδειπνει μόνη και μετά πάσης ήσυχίας. Δέν έκκαλείτο εις τās έστιάσεις αὐτῆς ξένος, οὔδ'ε παρίσταντο δούλοι, Έκ τούτου δέ οι τελουόντες τήν έορ- τήν ταύτην και οὔτω περικωρισμένως διαιτώμενοι ώνομάζοντο μονο- φάγοι. Κατά τόν Πλούταρχον, ή έορτή αὐτή έσχε τήν άρχήν αὐτῆς έκ του Τρωϊκού πολέμου. Έν τῷ πολέμῳ τούτῳ άπόλοντο πολλοί τῶν συνεκστρατευσάντων μετά τῶν άλλων Έλλήνων Αίγινῆται, πλείο- νες δέ κατά τόν πλοῦν, έτε έπέστρεπον οίκαδε. Τούς δέ περισθέντας και έπιστρέψαντας ύπεδέχθησαν οι οικείοι περιχαρῶς. Βλέποντες όμως τούς άλλους πολίτας, ὧν οι τῷ γένει προσήκοντες άπωλέσθησαν, δυσ- θύμως ένεκα τῆς στερήσεως ταύτης διακειμένους και πενθοῦντας και ὀλοφυρομένους, ένόμισαν καλόν νά μη ποιήσωσιν έπιφανῆ τήν χαράν αὐτῶν, οὔδ'ε νά προσφέρωσι δημοσίᾳ εύχαριστήριους θυσίας. Ὄθεν πᾶ- σα οικογένεια είστία και έφιλοφρόνει κρύφα και κατ' οἶκον τούς έπι- στρέψαντας οικείους, αὐτοί έαυτούς έν ταις τραπέζαις διακονοῦντες, και οὔδ'ε ξένον έν αὐταίς καλοῦντες, οὔδ'ε τοίς δούλοις αὐτοίς έπιτρέ- ποντες νά ήναι παρόντες και νά διακονῶσιν. Ὡνομάζετο δέ ή έορτή αὐτή ΑΙΓΙΝΗΤΩΝ ΒΟΡΤΗ, αί δέ τῷ Ποσειδῶνι προσφερόμεναι έν αὐτῇ θυσίαι έλέγοντο θιάσοι.

—000—

Ποικίλια.

— Θανατηφόρος κοιλιάς έν Ίάβα. Η άξιοσημείωτος αὐτή θείσις, ή έν τῷ, έν ᾧ εύρίσκεται, τόπων Guero-Uras καλουμένη, δηλαδή κοι- λιάς λοιμώδης, κείται εις τούς πρόποδας ύψηλοῦ ὄρους· δύναται δέ τις άκινδύνας νά πλησιάσῃ αὐτήν εις άπόστασιν 1]6 του μιλίου. Άγγλοι περιηγηταί ήρῶνησαν έκ του πλησίον τήν κοιλάδα ταύτην, λαθόντες πρόνοιαν νά φέρωσιν έν τῷ στόματι καπνόστριπτα (σιγάρα), ό κα- πνός τῶν όποιῶν οὔδετέρωσε τήν θανατηφόρον του ὄδου άέρος ένέργειαν.

Κατά τούτους, ή κοιλιάς αὐτή, ὡσειδῆς κύσα τό σχῆμα, έχει ήμισέως μὲν περίπου μιλίου περιφέρειαν, τεσσαράκοντα δέ μέχρι τεσσαρά- κοντα πέντε ποδῶν βάθος. Τῶ έδαφος είναι επίπεδον, χάλιζι· έστρω- μένον και ὄλως γυμνόν. Φαίνονται τῇ δε κάκεισε ανθρώπειοι σκελετοί, οἷτινες άναμφιβόλῳ, είσιν οι τῶν άνταρτῶν εκείνων, οἷτινες, έν τοίς τελευταίοις πολέμοις, φεύγοντες τὰ διώκοντα αὐτούς στρατεύματα πρόσέφυγον, ὡς εις άσυλον, εις τήν Guero Uras, άγνωοῦντες τήν έν- ταῦθα άναμένουσαν αὐτούς είμαρμένην. Φαίνονται ὡσαύτως πανταχῶθι σκελεθρα τίγρεων, έλάφων, άλωπέκων, άρκτων και άλλων θηρίων. Οί περιηγηταί έφερον δύο κύνας, ίνα υποβάλωσιν αὐτούς υπό τήν έπη- ρειαν του θανατηφόρου άέρος. Ὁ πρώτος έν τῇ καλάδι εισαχθείς, μη δυνηθείς μετά τέταρτον ὡρας νά κρατηθῆ επί τῶν ποδῶν του πλέον, έπεσε και έπέζησε δέκα περίπου λεπτά. Ὁ δεύτερος έτρεξεν άφ' έαυτοῦ νά ένταμώσῃ τόν έτερον κύνα, και, σταθείς ὄρθιος τρία περίπου λεπτά, άπέθανε μετά έπτά λεπτά, άνευ σπασμῶν και σχε- δόν άνευ κινήσεως οὔδεμιᾶς. Τῶ φαινόμενον τούτο ὁμοιάζει τῷ έν τῷ Σηηλαίῳ του κυνός παρά τῇ Νεαπόλει παρατηρουμένῳ, με τήν δια- φοράν μόνον, ότι έν τῇ Guero-Uras ό θανατηφόρος άήρ υπερβαίνει κατά τό ὕψος τό ανθρώπινον άνάστημα, ένῶ έν τῷ σηηλαίῳ του κυ- νός δύναται τις άκινδύνας νά μείνη ὄρθιος, καθόσον ό φθοροποιός άήρ δακτύλους τινάς μόνον άπό του έδαφους ὕψοῦται.

— Τρίχες και ὄνυχες τῶν τεθνεώτων. Συμβαίνει ένίοτε μετά τόν θάνατον, οι ὄνυχες και αί τρίχες νά έξακολουθῶσι φυόμεναι, άν και τό σώμα άποσυνθέτεται. Έν τῇ έφημεριδι τῶν σοφῶν γίνεται μνεία γυναικός, ἥς αί τρίχες είχαν βλαστήσει διά τῶν βραγάδων τῆς σοροῦ τεσσαράκοντα τρία έτη μετά τήν ταφήν, ἥσαν όμως εὔθριπτοι

και έτρίθοντο άπτόμεναι. Ὁμοια φαινόμενα κατά τόν μεσαιῶνα ήρουν ὅπως καταστήσωσι τόν τεθνεῶτα έν τῇ γνώμῃ τῶν ανθρώπων γόητα. Έξέθαπτον έπομένως τό σώμα, έκαιον αὐτό, τήν δέ τέφραν διεσχάρ- πιζον εις τόν άέρα.

— Κοζάκος τῆς μαύρης θαλάσσης, Ἰωάννης Ρυταπένκος καλούμε- νος, έκ του χωρίου Γριβενχόη, εύρίσκειτο εις καλύβην τινά άλιείων πλησίον τῆς Ἀρχουβίας κειμένην. Τήν 15 10βρίου, στρεωτάτου φαινομένου του πάγου, ένεκα του μεγάλου ψύχους, ὤπηγεν επί του πάγου νά έξετασῃ τὰ δίκτυά του, εις βραγάδας τινάς στημένα, έν τέταρτον λεύγης μακράν του αίγιαλοῦ· ένκαχολούμενος εις τό έργον του, παρετήρησεν ότι ό πάγος έφ' ὡ ἴστατο άπισπάσθη και διέπλεε ὀρηκτικῶς τήν έπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Μη βλέπων οὔδέν μέσον σωτηρίας, παρεδόθη εις τήν τύχην· διήνυσεν έξ ήμέρας τόν σκληρόν θάνατον άναμένων, και, άν και είχε μεθ' έαυτοῦ τυχαίως μικρόν τι τεμάχιον άρτου, δέν έπραγεν έντούτοις έξ αὐτοῦ ποσῶς, μεγάλην άποστροφήν αισθανόμενος, πρὸς τό λαβεῖν τροφήν, κατέπαυε δέ τήν τήκουσαν αὐτόν δίψαν του, πίνων έκ του ὕδατος τῆς βροχῆς, ὅπερ έ- πλήρου τās έν τῷ παρασύραντι αὐτόν πάγῳ εύρισκομένης βραγάδας. ὦν δέ καλῶς ένδεδυμένος, παγετώδους οὔσης τῆς ὡρας, δέν ήσθάνθη σχεδόν οὔδῶλος ψύχους· έκοιμήθη ὀλίγον επί του πάγου καθήμενος· τήν έβδομήν ήμέραν, ἴδων κρημνώδη άκτὴν έπλησίασε πρὸς αὐτήν· άλλ' εις έκαστον βῆμα έλειποθύμει, ένεκα του κόπου και τῆς έξαντλή- σεως τῆς δυνάμεώς του, μόλις δέ τήν έννάτην ήμέραν ήδυνήθη νά έκ- βῆ εις τόν αίγιαλόν. Εύρίσκειτο πλησίον του άκρωτηρίου Καζάν—δίφ, μεταξὺ Κέρτχης και Ἀραβάτης· τόν έφερον εις Θεοδοσίαν, ὅπου εύκό- λως συνήλθε, μετά δέ ταῦτα εις Κέρτχην. Είχε δέ διανύσει εις διά- στημα ὀκτώ ήμερῶν τριάκοντα έννέα Γαλλικῶς λεύγας. (μ Α. Β.)

B I B Λ I A .

Ἀλφαβητάριον Γαλλικόν, περιέχον κανόνες τῆς προφορᾶς, Ἀνα- γνωσματόριον, Ἠθικά παραγγέλματα. Αἰτωπίους μύθους, ιστορικά διηγήματα, Ὀνομαστικόν, Διαλόγους και τινάς έπιστολάς, πρὸς χρῆσιν τῶν πρωτοπείρων τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, έκ διαφόρων συγγραφέων έρανισθέν, και επί τό άκριβέστερον συντεθέν και άρμολοίως σημειώσεσι πλουτισθέν, έπιστάσις Κ. Σ. Δαπάνη Σ. Κ. Βλαστοῦ. Έν Ἀθήναις, έκ του Τυπογραφείου Σ. Κ. Βλαστοῦ. ὄδός Ἐρμού. 1853. τιμάται λεπτά 75.

Τῶ άνωτέρῳ γαλλικόν Ἀλφαβητάριον είναι τό τελειότερον τῶν έν Ἀθήναις ἄχρι τουδε δημοσιευθέντων. Ἡ έκλογή τῆς ὕλης έγινε με πλείστην ὄσσην προσοχήν και κρίσιν, και ή διάταξις αὐτῆς είναι με-θοδικωτάτη· αί δέ εὔστοχοι ὕποσημειώσεσι σαφηνίζουσι πολλά του κει- μένου χωρία δυσκατάληπτα τοίς πρωτοπείροις. Ὁ Συντάκτης αὐτοῦ Κ. Κ. Σ. είναι έκ τῶν ὀλίγων εκείνων, οἷτινες βραδέως βουλευόνται πρὸ τῆς έκτελέσεως παντὸς έργου των, ὅσον μικρόν και έν τουτο ήναι, και καλῶς έννοοῦσιν ὅποια δεῖ είναι τὰ διδακτικά βιβλία, τὰ δια πρωτοπείρους μάλιστα άφοριζόμενα. Ἄς λάβωσιν έντεῦθεν παραδειγ- μα οι πολλοί και ποικίλοι φυλλαδογράφοι, ίνα εὔστοχῶσι του σκο- που πρὸς ὃν κοπιᾶζοῦσι, εύαρέστως τοίς τὰ έργα αὐτῶν εἶτε έξ ά-νάγκης, ή έκ προλήψεως ώνομείναις.

— Μετά μεγίστης ὄσσης θλίψεως έπληροφορήθημεν ότι έτυπώθησαν τυποκλοπικῶς έν Ζακίνθῳ ή Ἑλληνικῇ γραμματικῇ, ή ἱερά ιστορία και ή πρώτη τροφή του ὕγιους ανθρώπινου νοῦς κ. τ. λ. του Σεβας. Γυμνασιάρχου Κ. Γενναδίου· έτι τό μικρόν συντακτικόν του γηραιῶ καθηγητοῦ Κ. Ἀσωπίου και ή άρχαιολογία του Ἰρβιγκ, ή παρά του Κ. Σπ. Αντωνιάδου έκ του άγγλικου μεταφρασθεῖσα πρὸ καιροῦ. Είναι δέ τόσον πανομοιότυπος παραπεποιημένα, ὡστε δυσκόλως οι άπειροτέ- ρως περὶ τὰ τοιαῦτα έχοντες τὰ γνωρίζουσιν. Αἰδῶς, φίλε τῆς Ζα- κίνθου! ὦλετο και προθυμία συγγραφέων ικανῶν και σεβαστῶν, και πᾶσα έλπίς έκδόσεως καλῶν συγγραμμάτων, όταν άλλοι έδῶ και άλλοι εκεί, και τοι ὁμογενεῖς, άσεβῶντες περὶ τούς ιδρώτας τῶν άλλων και εις οὔδέν των ἰδίων ὑπόληψιν λογιζόμενοι, σφετερίζονται τὰ άλ- λότρια, και, πρὸς βλάβην κοινήν τῆς σπουδαζούσης ὁμογενοῦς νεολαία- και ζημίαν αγαθῶν συγγραφέων, αθεμίτως κερδοσκοποῦσιν.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅδος Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274.)